

LTCA

ADWOKACI I DORADCY PODATKOWI

Z PASJI DO PODATKÓW

**CZYLI CYKLICZNY PRZEGLĄD NOWOŚCI
PODATKOWYCH OD LTCA**

#Zpasjidopodatkow

Warszawa, 17.07.2023 r.

Spis treści:

1. NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE

CIT

1.1. Estoński CIT i warunki zatrudnienia.	1
1.2. Zwolnienie z podatku od dywidendy może nastąpić w przypadku, gdy warunek posiadania udziałów przez 2 lata nie jest spełniony w dniu dokonania wypłaty.	2
1.3. Złota rybka w kosztach firmy.	4

VAT

1.4. Napiwek a VAT.	5

2. TEMATY TYGODNIA

2.1. Przedawnienie +, czyli nowy program pomocy dla organów podatkowych.	6
2.2. KSeF w Senacie – dyskusja w Komisji i uchwała o odrzuceniu ustawy.	10
2.3. Informatyk nie zaliczy okularów do kosztów podatkowych.	11
2.4. Darowizna a ulga na sponsoring sportowy (CSR).	12

3. SZKOLIMY SIĘ Z LTCA

3.1. Webinary.	15
3.2. Szkolenia.	15

4. KONTAKT

4.1. Zapraszamy do kontaktu.	16

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Estoński CIT i warunki zatrudnienia.

Zasadą jest zatrudnienie co najmniej trójki pracowników w wymiarze pełnego etatu przez co najmniej 300 dni w roku podatkowym, chyba, że rok podatkowy jest krótszy niż rok kalendarzowy, wówczas zatrudnienie musi trwać przez 82% tego czasu (art. 28j ust. 1 pkt 3 uCIT).

Nieco bardziej preferencyjne warunki dotyczą małych podatników, którzy w pierwszym roku estońskiego CIT muszą zatrudniać tylko jednego pracownika w wymiarze pełnego przez okres 300 dni lub 82% skróconego roku podatkowego, ale już od drugiego roku podatkowego w tej formie opodatkowania musi zatrudniać trójkę pracowników na zasadach wyżej określonych (art. 28j ust 3 uCIT).

Inaczej jest w przypadku podatników rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej, czyli takich, którzy w pierwszym roku podatkowym swojego istnienia wybierają CIT estoński.

Podatnicy rozpoczynający prowadzenie działalności w pierwszym roku podatkowym estońskiego CIT nie muszą zatrudniać pracowników, ale już od drugiego roku podatkowego muszą zatrudniać jedną osobę w wymiarze pełnego etatu, aż do osiągnięcia limitu trójki pracowników w czwartym roku podatkowym estońskiego CIT (art. 28j ust. 2u CIT).

Co ważne, a dla niektórych przełomowe - przepisy te nie uzależniają spełnienia warunku od okresu (długości trwania) tego zatrudnienia w trakcie roku podatkowego!

To znaczy, że od drugiego roku w tej formie opodatkowania wystarczy zwiększać zatrudnienie w wymiarze pełnego etatu, ale nie musi ono trwać przez 300 dni w roku kalendarzowym! - może ono trwać znacznie krócej, teoretycznie nawet 30 dni w roku podatkowym i tak w każdym z kolejnych lat podatkowych.

Takie, bardzo przyjazne dla podatników rozumienie przepisów zostało potwierdzone w interpretacji indywidualnej z 10 lipca 2023 r., nr 0114-KDIP2-2.4010.245.2023.1. IN.

Zdaniem Dyrektora KIS "ww. przepis nie wymaga, aby pracownik zatrudniony na umowę o pracę u podatnika traktowanego jako rozpoczynającego prowadzenie działalności gospodarczej przepracował okres 300 dni bądź 82% dni roku podatkowego."

Dodatkowo, rozstrzygnięcie to potwierdziło, że do warunku zatrudnienia, o którym mowa powyżej brani są pod uwagę również pracownicy, którzy korzystają z urlopu bezpłatnego.

Powyższa wykładnia jest bardzo korzystna i może stanowić dodatkową zachętę przy wyborze estońskiego CIT, niestety dotyczy wyłącznie podatników rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➔ Zwolnienie z podatku od dywidendy może nastąpić w przypadku, gdy warunek posiadania udziałów przez 2 lata nie jest spełniony w dniu dokonania wypłaty cz. I

Co do zasady wypłata dywidendy opodatkowana jest podatkiem dochodowym w wysokości 19% uzyskanego przychodu (dochodu), jednakże ustawodawca przewidział wyjątki od tej reguły. Zgodnie z art. 22 ust. 4 ustawy o CIT **zwalnia się od podatku dochodowego przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych**, o których mowa w art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. a, f oraz j, z wyjątkiem dochodów uzyskiwanych przez komplementariusza z tytułu udziału w zyskach spółki, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- wypłacającym dywidendę oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych jest spółka mająca **siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej**;
- uzyskującym dochody (przychody) z dywidend oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, o których mowa w pkt 1, jest **spółka podlegająca w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów**, bez względu na miejsce ich osiągania;
- spółka, o której mowa w pkt 2, **posiada bezpośrednio nie mniej niż 10% udziałów (akcji)** w kapitale spółki, o której mowa w pkt 1;
- spółka, o której mowa w pkt 2, **nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów**, bez względu na źródło ich osiągania.

Z kolei zgodnie z art. 22 ust. 4a ustawy o CIT zwolnienie, o którym mowa w ust. 4, ma zastosowanie w przypadku, kiedy **spółka uzyskująca dochody (przychody) z dywidend** oraz inne przychody z tytułu udziału w zyskach osób prawnych mających siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej **posiada udziały (akcje) w spółce wypłacającej te należności w wysokości, o której mowa w ust. 4 pkt 3, nieprzerwanie przez okres dwóch lat**.

Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpiła spółka z o.o. posiadająca 100% udziałów w innej spółce z o.o., które nabyła na podstawie umowy sprzedaży. Wnioskodawca spełniał łącznie wszystkie warunki wymienione w art. 22 ust. 4 ustawy o CIT jednakże podkreślił, iż nie upłynął okres 2 lat posiadania przez niego udziałów w drugiej spółce. Wskazano, iż Wnioskodawca nie zamierza sprzedawać wspomnianych udziałów a także zostanie wypłacona zaliczka na poczet dywidendy dla Wnioskodawcy. Zadano pytanie, czy w przypadku niedokonywania zmian w strukturze udziałowej Wnioskodawca może skorzystać ze zwolnienia z podatku od dywidendy pochodzącej z drugiej spółki w latach 2023 – 2025. Zdaniem spółki warunek posiadania udziałów nieprzerwanie przez okres 2 lat może zostać spełniony po dniu uzyskania tych dochodów. Podkreślono także, iż struktura udziałowa, tj. posiadanie 100% udziałów w drugiej spółce z o.o. nie ulegnie zmianie w okresie kolejnych 2 lat, w związku z czym skorzystanie ze zwolnienia w przypadku Wnioskodawcy jest możliwe.

Ze stanowiskiem tym zgodził się Dyrektor KIS. **Wskazano, iż kluczowy w tym przypadku jest brak zamiaru zmiany struktury właścicielskiej w ciągu najbliższych kilku lat**. Przepisy uzależniają zwolnienie z podatku od wypłaty dywidend od spełnienia wszystkich przesłanek wymienionych w art. 22 ust. 4-4d ustawy o CIT. Dyrektor KIS podkreślił: „**Wskazać należy, że w świetle przepisu art. 22 ust. 4b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, wymóg nieprzerwanego posiadania udziałów (akcji) przez okres dwóch lat w spółce dokonującej wypłat z tytułów określonych w art. 22 ust. 1 ustawy nie musi być spełniony w dacie dokonywania tych wypłat. Dochód (przychód) z udziału w zyskach osób prawnych korzysta ze zwolnienia również w sytuacji, gdy uzyskujący go podatnik posiada wymagany procent udziałów (akcji) przez okres krótszy niż dwa lata, o ile stan ten nie ulegnie zmianie do momentu upływu wymaganego okresu dwóch lat**. Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wnioskodawca posiada 100% udziałów w Spółce B. sp. z o.o. i uzyska zaliczkę na poczet dywidendy od B sp. z o.o. przed upływem okresu dwuletniego nieprzerwanego posiadania udziałów. Jednakże Wnioskodawca we wniosku deklaruje, że nie zamierza zbywać w przeciągu najbliższych dwóch lat udziałów w B sp. z o.o., ponieważ jak zaznacza - Spółka córka ma przynosić Spółce matce dochody w długim okresie.”

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➔ Zwolnienie z podatku od dywidendy może nastąpić w przypadku, gdy warunek posiadania udziałów przez 2 lata nie jest spełniony w dniu dokonania wypłaty cz. II

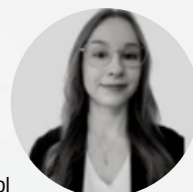
W związku z powyższym należy wskazać, iż spełnienie wszystkich przesłanek wymienionych w art. 22 ust. 4 ustawy o CIT przez Wnioskodawcę, tj.:

- wypłacającym dywidendę jest spółka mająca **siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej**;
- uzyskującym dochody (przychody) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych jest Wnioskodawca, tj. spółka podlegająca opodatkowaniu podatkiem dochodowym w Rzeczypospolitej Polskiej,
- Wnioskodawca **posiada 100% udziałów** w kapitale spółki,
- Wnioskodawca **nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym**,

a także brak zamiaru zmiany struktury właścicielskiej w ciągu najbliższych lat przesądza o zwolnieniu wypłaty dywidendy z podatku dochodowego.

Kluczowy w tym przypadku jest także przepis wynikający z art. 22 ust. 4b ustawy o CIT, zgodnie z którym Zwolnienie to ma również zastosowanie w przypadku, gdy okres dwóch lat nieprzerwanego posiadania udziałów (akcji), w wysokości określonej w ust. 4 pkt 3, przez spółkę uzyskującą dochody (przychody) z tytułu udziału w zysku osoby prawnej mającej siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, upływa po dniu uzyskania tych dochodów (przychodów). W przypadku niedotrzymania warunku posiadania udziałów (akcji), w wysokości określonej w ust. 4 pkt 3, nieprzerwanie przez okres dwóch lat spółka, o której mowa w ust. 4 pkt 2, jest obowiązana do zapłaty podatku, wraz z odsetkami za zwłokę, od dochodów (przychodów) określonych w ust. 1 w wysokości 19% dochodów (przychodów) do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym utraciła prawo do zwolnienia. Odsetki nalicza się od następnego dnia po dniu, w którym po raz pierwszy skorzystała ze zwolnienia.

Źródło: interpretacja indywidualna z dnia 22.05.2023 r., wydana przez: Dyrektora KIS, nr 0111-KDIB1-1.4010.257.2023.1.KM

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Złota rybka w kosztach firmy.

Chyba każdemu przedsiębiorcy marzy się złota rybka, która obniżyłaby (a najlepiej zniósłaby) podatki. Jak się okazuje takie rybki umożliwiające obniżenie podatku istnieją (te znoszące podatki jeszcze nie) nie tylko w bajkach i wcale nie muszą być złote.

Złota rybka (jak i każda inna) może bowiem obniżyć podatek dochodowy dzięki zaliczeniu wydatków z nią związanych do kosztów uzyskania przychodu.

Jak przy każdym innym wydatku, aby ustalić czy wydatki na złotą rybkę mogą być kosztem podatkowym, należy ustalić czy:

- są one ponoszone w celu osiągnięcia przychodów bądź zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów,
- nie są wymienione w katalogu wydatków niestanowiących koszty uzyskania przychodu,
- są one prawidłowo udokumentowane.

Jeśli chodzi o związek z przychodami, to złotą rybkę można uznać za element wystroju, dzięki któremu pomieszczenie wygląda ładniej, milej i przyjaźniej – co wpływa pozytywnie na klientów i pracowników.

Złota rybka nie jest też wymieniona w żaden sposób w katalogach wydatków niestanowiących koszty uzyskania przychodu.

Jeśli chodzi o udokumentowanie, to złota rybka nie musi używać swoich czarów, wystarczy, że sprzedawca wystawi fakturę.

Co istotne Dyrektor KIS najwyraźniej również lubi rybki, bo w interpretacji indywidualnej z dnia 11 marca 2021 r. sygn. 0111-KDIB2-1.4010.13.2021.1.AH uznał, że wydatki na zakup akwarium wraz z wyposażeniem, jego montaż i późniejszą eksploatację, a także zakup ryb oraz pokarmu dla nich mogą stanowić koszty uzyskania przychodu w firmie. Organ stwierdził, że:

“Zakup akwarium nie jest przy tym wydatkiem reprezentacyjnym mającym na celu podkreślenie okazałości czy wystawności pomieszczenia, a tym samym kreowanie, czy też poprawę wizerunku Wnioskodawcy, a jedynie wydatkiem na wystrój wnętrza biurowego, mającym na celu poprawę atmosfery pracy, w tym pracowników firmowej recepcji. Dobra i pozytywna atmosfera pracy, wpływa jednocześnie pośrednio na przychody Wnioskodawcy, gdyż zachęca pracowników do większego zaangażowania w wykonywane obowiązki. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż wskazane we wniosku wydatki na zakup i montaż akwarium wraz z wyposażeniem oraz na jego eksploatację mogą stanowić koszty uzyskania przychodu.”

Autor:

Adam Giedrojc

Konsultant Podatkowy
adam.giedrojc@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

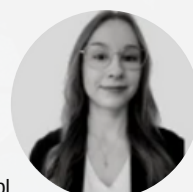
➔ Napiwek a VAT.

Co do zasady, dobrowolnie przekazane napiwki dla pracowników za usługi świadczone przez punkt gastronomiczny nie wchodzi do podstawy opodatkowania podatkiem VAT. W większości przypadków przyznanie napiwków zależy wyłącznie od uznania klienta oraz jego oceny nabytej usługi. W związku z tym, **napiwek nie jest bezpośrednio związany z wyświadczoną usługą** – nie wpływa on na charakter usługi czy też nie zostaje zawarta umowa o przekazanie napiwku w zamian za dane świadczenie. Jednakże kwestia ta wygląda inaczej w przypadku automatycznego doliczania napiwków do rachunku, np. opłata serwisowa za obsługę kelnerską.

Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpiła spółka prowadząca działalność w zakresie usług restauracyjnych. Usługi kelnerskie świadczone w restauracji zlecane są również przez spółkę zewnętrznemu podmiotowi, który zapewnia pełną obsługę kelnerską na podstawie zawieranych umów. Przyznawanie napiwków przez klientów jest obowiązkowe bez względu na liczbę osób przy stoliku i wynosi 10% wartości zamówienia, co jest informacją jawną widoczną w karcie menu. Zgodnie z zawartą umową, cała kwota napiwków trafia do kontrahenta zapewniającego obsługę kelnerską. Wnioskodawca zadał więc pytanie, czy przekazywane napiwki nie powinny być wliczone do obrotu Spółki, a w konsekwencji czy nie powinny podlegać opodatkowaniu podatkiem VAT. Zdaniem spółki napiwki te nie stanowią wynagrodzenia za świadczone usługi, a tym samym nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT.

Nie zgodził się z tym stanowiskiem Dyrektor KIS. **W interpretacji indywidualnej wskazano, iż przyznawane pracownikom napiwki podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT. Wynika to z faktu, iż pomiędzy otrzymanymi napiwkami a świadczonymi usługami restauracyjnymi przez spółkę istnieje bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy, w związku z czym kwota otrzymanych napiwków stanowi dodatkowe wynagrodzenie za usługi świadczone na rzecz klientów. Podkreślono także, iż skoro przyznanie napiwku jest obligatoryjne, to bez opłaty zamówienia powiększonego o 10% wartości zamówienia w formie napiwku – usługa nie byłaby wyświadczona przez spółkę.** Dodatkowo, obligatoryjny charakter przekazania napiwku wskazuje na rodzaj umowy zobowiązaniowej pomiędzy spółką a klientem, co stanowi usługę w myśl art. 8 ust. 1 ustawy o VAT. Jak wskazał Dyrektor KIS: „Otrzymywane przez Państwa napiwki, należne Państwu z tytułu obsługi restauracyjnej określonej w oparciu o ogólnodostępny cennik (menu) wysokości lub z umowy (imprezy zorganizowane) są konsekwencją wykonania określonego świadczenia przez Państwa. Tym samym, otrzymywane przez Państwa napiwki stanowią element wynagrodzenia jaki Państwo otrzymują od Klientów w zamian za świadczenie usług restauracyjnych, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy i które podlegają opodatkowaniu, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy”.

Źródło: interpretacja indywidualna z dnia 30.06.2023 r., wydana przez: Dyrektora KIS, nr 0114-KDIP1-3.4012.179.2023.2.LK

TEMATY TYGODNIA

➡ Przedawnienie +, czyli nowy program pomocy dla organów podatkowych cz. I

Prace nad nowelizacją ordynacji podatkowej miały rozwiązać problemy z instrumentalnym wszczynaniem postępowań karnych skarbowych, tymczasem z przedstawionego do konsultacji projektu wynika dalsza rozbudowa instytucji przedawnienia w prawie podatkowym, która dodatkowo może powodować w wielu przypadkach tylko pozorność funkcjonowania instytucji przedawnienia.

Ministerstwo Finansów ogłosiło konsultacje projektu zmian w ordynacji podatkowej. Jednym z obszarów objętych zmianami są przepisy dotyczące przedawnienia. Jednak w dużej mierze zamiast oczekiwanych zmian otrzymujemy dalszą rozbudowę już i tak obszernej instytucji przedawnienia w prawie podatkowym. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na brak działań dotyczących zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ze względu na wszczęte postępowanie karne skarbowe, zmiany w przedawnieniu zobowiązań zabezpieczonych hipoteką lub zastawem skarbowym oraz na nowe przesłanki zawieszające bieg terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych.

Co prawda projekt został zawieszony ze względu na zbliżające się wybory, jednak istnieją duże szanse, że w przypadku pozostania przy władzy partii obecnie rządzącej projekt ten będzie dalej procedowany.

Instrumentalne postępowania karne skarbowe

Wynikającego z art. 70 § 6 pkt 1 ordynacji podatkowej problemu związanego z instrumentalnym wszczynaniem postępowań karnych skarbowych nie trzeba chyba nikomu przedstawiać.

Jest on też znany w Ministerstwie Finansów i z wcześniejszych zapowiedzi wynikało, że prace nad ordynacją podatkową obejmują m.in. problem postępowań instrumentalnych. Chociażby w odpowiedzi udzielonej Rzecznikowi Praw Obywatelskich, z 18.7.2022 r. (znak sprawy DSP5.055.1.2022) Minister Finansów Magdalena Rzeczkowska wskazała, że „Obecnie trwają prace przygotowawcze nad obszerną, pogłębioną nowelizacją obowiązującej Ordynacji podatkowej. W ramach tej nowelizacji przewidywane jest rozwiązanie problemów poruszonych w pkt 1 (Instrumentalne wszczynanie postępowań karnych skarbowych) [...] poprzez [...] oraz likwidację przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.”.

Jednakże w przedstawionym do konsultacji projekcie zmian w ordynacji podatkowej nie widać realizacji tych zapowiedzi. Zatem pozostaje nam jeszcze poczekać na tą zmianę, oby nie niemal 10 lat jak w kolejnym omawianym przypadku.

Zobowiązania zabezpieczone hipoteką lub zastawem skarbowym

Teoretycznie zobowiązania, które zostały zabezpieczone hipoteką bądź zastawem skarbowym w obecnym stanie prawnym nie ulegają przedawnieniu na podstawie art. 70 § 8 ordynacji podatkowej. Jednakże przepis ten uznawany jest za niekonstytucyjny – Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 8.10.2013 r. orzekając o niekonstytucyjności art. 70 § 6 ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2002 r. (obecny art. 70 § 8 jest kontynuatorem tego przepisu i jego niemal dokładną kopią) wskazał również, że rozważania co do tego przepisu odnoszą się również do art. 70 § 8 ordynacji podatkowej w brzmieniu od 1 stycznia 2003 r. i w związku z tym ustawodawca powinien podjąć pilne działania legislacyjne mające na celu usunięcie art. 70 § 8 ordynacji podatkowej z systemu prawnego (Trybunał Konstytucyjny ze względu na związanie zarzutami skargi nie mógł orzec o niekonstytucyjności również art. 70 § 8 ordynacji podatkowej). Mimo takich wniosków Trybunału Konstytucyjnego przepis ten do dzisiaj funkcjonuje w ordynacji podatkowej powodując spory z organami podatkowymi. Na szczęście dla podatników zgodnie z aktualnym stanowiskiem sądów administracyjnych przepis ten uznawany jest za niekonstytucyjny (przykładowo wyroki NSA 4.11.2021 r. sygn. akt II FSK 2068/16, 2.2.2022 r. sygn. akt III FSK 3333/21, 28.4.2022 r. sygn. akt III FSK 280/22).

Ustawodawca po niemal 10 latach postanowił zrealizować wskazania Trybunału Konstytucyjnego. Przedstawiony do konsultacji projekt zakłada uchylenie art. 70 § 8 ordynacji podatkowej i wprowadzenie nowej przesłanki przerwania biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego dotyczącej zobowiązań zabezpieczonych hipoteką bądź zastawem skarbowym. Nowy przepis art. 70 § 4a ordynacji podatkowej miałby zakładać, że bieg terminu przedawnienia zostaje przerwany wskutek dokonania wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego oraz, że po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu, w którym dokonano wpisu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego.

TEMATY TYGODNIA

➡ Przedawnienie +, czyli nowy program pomocy dla organów podatkowych cz. II

Nowe przesłanki zawieszenia

Projekt zakłada też dalsze rozbudowanie instytucji przedawnienia o trzy nowe przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Wszczęcie kontroli celno-skarbowej

Najbardziej uciążliwa dla podatników może być przesłanka dodawana jako art. 70 § 6 pkt 8 ordynacji podatkowej zakładająca zawieszenie bądź nie rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wszczęcia kontroli celno-skarbowej, bieg terminu przedawnienia miałby po wystąpieniu tej przesłanki biec na nowo lub rozpoczynać swój bieg od dnia następującego po dniu zakończenia kontroli celno-skarbowej, w przypadkach przewidzianych w przepisach odrębnych – zgodnie z nowym art. 70 § 7 pkt 8 ordynacji podatkowej. W praktyce może to oznaczać oddalenie się terminu przedawnienia nawet o kilka lat – co prawda zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy o KAS kontrola celno-skarbowa powinna być zakończona bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia jej wszczęcia, jednak termin ten może być wydłużany przez organ. Dodanie tej przesłanki w może doprowadzić także do instrumentalnego wszczynania kontroli celno-skarbowych niedługo przed upływem terminu przedawnienia.

Odwołanie do organu II instancji

Kolejne zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego miałoby dotyczyć okresu od dnia doręczenia decyzji organu I instancji określającej wysokość zobowiązania podatkowego lub straty do dnia wniesienia odwołania – taką przesłankę miałby wnieść art. 70 § 2a ordynacji podatkowej. Zatem do zawieszenia dochodziłoby z mocą wsteczną dopiero w momencie wniesienia odwołania do organu drugiej instancji.

wynika z uzasadnień do projektu, ta przesłanka miałaby rozwiązywać problem „obstrukcyjnego wszczynania postępowań w przedmiocie uzupełnienia decyzji [...] celem wyczerpywania terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.”. Zdaniem MF wykorzystanie przez podatników art. 213 ordynacji podatkowej (przepis ten zakłada możliwość złożenia wniosku o uzupełnienie lub sprostowanie decyzji podatkowej) może zabrać organom podatkowym ponad 100 dni na prowadzenie działań wymiarowych i egzekucyjnych. Przepis miałby ograniczyć składanie niemerytorycznych wniosków o uzupełnienie decyzji – te byłyby bowiem rozpatrywane w okresie zawieszenia.

Zmiana ta objęłaby jednak każdego podatnika wnoszącego odwołanie. To również jest zmiana na niekorzyść dla podatników.

Unikanie opodatkowania

Zgodnie z nowo projektowanymi art. 70 § 6 pkt 7 i § 7 pkt 7 ordynacji podatkowej do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego miałoby dochodzić w dniu wszczęcia postępowania podatkowego w przypadku unikania opodatkowania, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA ordynacji podatkowej lub przejęcia tego postępowania, a do rozpoczęcia lub ponownego biegu terminu przedawnienia miałoby dochodzić w momencie doręczenia:

- decyzji ostatecznej wydanej z zastosowaniem art. 119a ordynacji podatkowej lub środków ograniczających umowne korzyści, lub
- decyzji ostatecznej umarzającej postępowanie podatkowe, o którym mowa w rozdziale 2 działu IIIA ordynacji podatkowej, albo decyzji, o której mowa w art. 119k § 1a ordynacji podatkowej, lub
- postanowienia w przedmiocie przekazania sprawy na podstawie art. 119gb § 1 lub 2 albo art. 119k § 1 ordynacji podatkowej, jeśli nie wydano decyzji, o której mowa powyżej.

Wprowadzenie tej przesłanki jest argumentowane poziomem skomplikowania i czasochłonności postępowań dotyczących unikania opodatkowania.

TEMATY TYGODNIA

➡ Przedawnienie +, czyli nowy program pomocy dla organów podatkowych cz. III

Pozostałe zmiany

Kolejnymi zmianami dotyczącymi przedawnienia założonymi w projekcie zmian ordynacji są:

- zmiana sposobu liczenia terminu przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych,
- doprecyzowanie końcowego momentu zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania,
- modyfikacja przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego związanej z koniecznością uzyskania odpowiednich informacji od organów innego państwa.

Przychody nieznanające pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzące ze źródeł nieujawnionych

Obecnie obowiązujący art. 68 § 4a ordynacji podatkowej zakłada, że zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie.

Wg. przedstawionego projektu przepis ten miałby zakładać, że zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie.

Organy podatkowe dostałyby zatem dodatkowy rok na doręczenie decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznanających pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych.

Wniesienie skargi do sądu administracyjnego

Obecnie art. 70 § 6 pkt 2 ordynacji podatkowej zakłada, że po zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w wyniku wniesienia skargi do sądu administracyjnego, terminu bieg przedawnienia rozpoczyna się, a po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności. Zgodnie z projektem termin biegu terminu przedawnienia miałby rozpoczynać się, a po zawieszeniu bieć dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia organowi podatkowemu:

- akt sprawy oraz odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności,
- odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności, jeżeli akta sprawy są prowadzone w postaci elektronicznej.

Obecnie bez znaczenia dla momentu, w którym bieg terminu przedawnienia zaczyna biec po wystąpieniu przesłanki, o której mowa w art. 70 § 6 pkt 2 ordynacji podatkowej pozostaje moment przekazania organowi podatkowemu akt sprawy przez sąd, istotny w tym zakresie jest bowiem wyłącznie dzień doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem prawomocności tego wyroku, co wprost wynika z art. 70 § 7 pkt 2 ordynacji podatkowej (wyroki NSA z 24 maja 2013 r., sygn. akt II FSK 1943/11, WSA w Białymstoku z 26 maja 2011 r., sygn. akt I SA/Bk 135/11).

Nowy art. 70 § 6 pkt 2 ordynacji podatkowej spowodowałby, że zawieszenie biegu terminu przedawnienia mogłoby trwać dłużej, jeśli akta zostaną doręczone organowi później niż odpis orzeczenia ze stwierdzeniem jego prawomocności.

TEMATY TYGODNIA

➡ Przedawnienie +, czyli nowy program pomocy dla organów podatkowych cz. IV

Konieczność uzyskania informacji od organów innego państwa

W obecnym brzmieniu art. 70a § 1 ordynacji podatkowej zakłada, że bieg terminu przedawnienia prawa do doręczenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego i dodatkowego zobowiązania w podatku od towarów i usług, o których mowa odpowiednio w art. 68 § 1 i 3 ordynacji podatkowej a także bieg termin przedawnienia zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 70 § 1 i 1a ordynacji podatkowej, ulega zawieszeniu, jeżeli możliwość ustalenia lub określenia zobowiązania podatkowego wynika z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, a ustalenie lub określenie przez organ podatkowy wysokości tego zobowiązania uzależnione jest od uzyskania odpowiednich informacji od organów innego państwa.

W nowym brzmieniu przepis ten miałby zakładać, że wspomniane biegi terminu przedawnienia będą ulegać zawieszeniu w razie wystąpienia, na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, do organów innego państwa o udzielenie informacji niezbędnych do ustalenia lub określenia wysokości zobowiązania podatkowego, jeżeli nie ma żadnych innych okoliczności poza objętymi wystąpieniem, które mogą być przedmiotem dowodu.

Jest to zatem kolejne rozszerzenie przypadków, w których może dojść do wydłużenia biegu terminu przedawnienia poprzez jego zawieszenie. Bowiem w obecnym brzmieniu tego przepisu, do zawieszenia biegu terminu przedawnienia, konieczne jest istnienie związku wystąpienia do organów innego państwa z ustaleniem bądź określeniem zobowiązania podatkowego wynikającego z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych – czyli nie każde wystąpienie do organów innego państwa powoduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia. Do zawieszenia dochodzi wyłącznie jeśli:

- ustalenie lub określenia zobowiązania podatkowego wynika z umów międzynarodowych (wyroki WSA w Poznaniu z 13.11.2008 r., sygn. akt I SA/Po 1074/08, WSA w Opolu z 27.06.2012 r., sygn. akt I SA/Lu 553/12, WSA w Lublinie z 02.10.2012 r., sygn. akt I SA/Lu 553/12, WSA w Krakowie z 16.10.2012 r., sygn. akt I SA/Kr 963/12) oraz
- od uzyskania odpowiednich informacji od organów innego państwa musi być zależne ustalenie lub określenie wysokości zobowiązania (wyroki NSA z 21.06.2018 r., sygn. akt I FSK 1363/16 i I FSK 1364/16, wyroki WSA w Gliwicach z 11.07.2019 r., sygn. akt I SA/Gl 345/19 oraz z 01.10.2019 r. sygn. I SA/Gl 364/19) – oznacza to, że zapytanie kierowane do organu zagranicznego, aby spełniać warunki określone w art. 70a § 1 o.p., nie może dotyczyć jakichkolwiek kwestii związanych z danym stanem faktycznym, lecz musi odnosić się do elementów stanu faktycznego, które kreują poszczególne fragmenty konstrukcyjne podatku, a których ustalenie jest wymagane do ustalenia, czy w ogóle powstał obowiązek podatkowy, kto jest zobowiązany, w jakim państwie oraz w jakiej wysokości (Wyrok WSA w Rzeszowie z 28.01.2016 r., sygn. akt I SA/Rz 1125/15).

Projektowane zmiany miałyby usunąć warunek związku z ustaleniem bądź określeniem wysokości zobowiązania i wprowadzić warunek, zakładający, że do zawieszenia biegu terminu dojdzie, jeśli nie ma żadnych innych okoliczności poza objętymi wystąpieniem, które mogą być przedmiotem dowodu. Oznacza to znacznie szerszy zakres nowo projektowanego art. 70a § 1 ordynacji podatkowej, boiem regulacją tą miałyby zostać objęte także dowody w kontroli podatkowej i kontroli celno-skarbowej – których bezpośrednim celem nie jest ustalenie bądź określenie wysokości zobowiązania podatkowego.

Podsumowanie

Taka rozbudowa instytucji przedawnienia ograniczy faktyczną skuteczność tej instytucji jako stabilizatora stosunków społecznych – szala pomiędzy zachowaniem równowagi budżetowej oraz realizacją zadań pro fiskalnych, a zabezpieczeniem interesu podatników, zapewnianiem stabilności i pewności prawa oraz stabilizacją stosunków społecznych przechyliła się znacznie w stronę zachowania równowagi budżetowej oraz realizacji zadań pro fiskalnych. Zwiększenie możliwości organów podatkowych co do wydłużania biegu terminu przedawnienia niemal na pewno będzie prowadziło do nadużyć – takie wnioski można wyciągnąć analizując dotychczasowe liczne spory z organami podatkowymi dotyczące stosowania instytucji przedawnienia.

Link do konsultacji: gov.pl

Autor:

Adam Giedrojc

Konsultant Podatkowy
adam.giedrojc@ltca.pl

TEMATY TYGODNIA

➡ KSeF w Senacie – dyskusja w Komisji i uchwała o odrzuceniu ustawy.

Dzisiaj w godzinach nocnych odbyło się w Senacie głosowanie nad ustawą wprowadzającą obligatoryjny KSeF. Senat, w ślad za wnioskiem senackiej Komisji Budżetu i Finansów Publicznych podjął uchwałę o odrzuceniu ustawy.

Komisja, która nad ustawą obradowała 11 lipca 2023 r. swoją dezaprobatę w kierunku tej ustawy argumentowała zastrzeżeniami co do zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Wskazywała, że przepisy wprowadzające e-faktury konstytuują określone skutki prawne (w tym również kary za nie przestrzeganie tych przepisów), zatem niedopuszczalne w świetle art. 87 Konstytucji należy uznać to, że sama Schema VAT będzie udostępniana na elektronicznej platformie usług administracji z pominięciem jego uprzedniego ustalenia w drodze rozporządzenia.

Zdaniem Komisji jeżeli prawodawca zamierza unormować sytuację prawną określonych podmiotów musi legitymować się kompetencją udzieloną przez Konstytucję i uczynić to w formie aktu normatywnego wskazanego w Konstytucji (np. w ustawie, rozporządzeniu z mocą ustawy, rozporządzeniu, akcie prawa miejscowego), a ponadto – należycie go ogłosić. Udostępnienie schematu e-faktury jedynie na platformie www nie spełnia zatem tych warunków.

W toku dyskusji Dyrektor Departamentu VAT w MF ustosunkował się do tej uwagi wskazując, że względu na to że ustawa o VAT już w art. 106e zawiera katalog obowiązkowych elementów faktury nie ma potrzeby publikowania Schemy jako rozporządzenia. Podobne rozwiązania funkcjonują już w zakresie magazynów call-of-stock i JPK, zaś rozporządzenie miałoby na celu jedynie odwzorowanie dokumentu elektronicznego na papierze, więc przyjęta w projekcie metodologia jest uważana za zasadną.

W toku dyskusji zgłaszane były również poprawki, w szczególności dotyczące kodów QR i kwestii ewentualnej ulgi na działalność badawczo-rozwojową. Zagadnienie ulgi B+R już od dłuższego czasu rozgrzewało podatników, jednak MF skutecznie ugasił te nadzieje. Zdaniem przedstawicieli rządu, skutki budżetowe wdrożenia takiego rozwiązania byłyby trudne do oszacowania, podatnicy wciąż mogą odliczyć VAT i ująć taki wydatek w KUP więc neutralność podatkowa jest zachowana. Co więcej, ulga B+R jest zarezerwowana dla firm które wytwarzają wartość dodaną, a w tym przypadku firmy będą jedynie nabywać oprogramowanie wdrażające u nich KSeF. Ponadto, żadne ustawodawstwo nie rekompensuje takich kosztów, a jednocześnie MF przedstawiło darmowe oprogramowania, z których mogą skorzystać podatnicy.

W toku rozważań Komisji podjęto również wątek dostępu do Internetu, gdyż istnieją w dalszym ciągu obszary kraju, które nie mają dostępu do tej sieci. Argument ten przedstawiciele rządu skontrolowali wskazując, że kwestia ta była przedmiotem ich analizy i a) podatnik może upoważnić biuro rachunkowe do wystawiania faktur i b) podatnik może sam decydować kiedy wystawi fakturę (oczywiście w ramach ustawowych terminów) zatem ewentualne problemy z dostępem do sieci można obejść. Argumenty przedstawicieli rządu nie trafiły jednakże do senatorów i po rozpatrzeniu ustawy na posiedzeniu w dniu 11 lipca 2023 r. Komisja wniosła o odrzucenie ustawy.

Następnie w nocy z dnia 13 na 14 lipca 2023 r. nad wnioskiem głosował Senat. Większością 50 do 44 głosów (nikt nie wstrzymał się od głosu) podjęto uchwałę o odrzuceniu tej ustawy.

Co dalej?

Teraz KSeF będzie ponownie analizowany przez Sejm, który będzie mógł odrzucić uchwałę Senatu bezwzględną większością głosów. Najbliższe posiedzenie Sejmu już 28 lipca, a mając na uwadze dążenia rządu do jak najszybszej publikacji tej ustawy, można się spodziewać tego punktu w porządku najbliższych obrad.

Co te obrady przyniosą - zobaczymy, niemniej należy przyznać się przed sobą, że odrzucenie tej ustawy dla ustawodawcy nie będzie wcale na rękę – jakkolwiek by nie argumentować głównymi beneficjentami tego rozwiązania jest fiskus.

TEMATY TYGODNIA

➡ Informatyk nie zaliczy okularów do kosztów podatkowych.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził, że informatyk, który prowadzi działalność gospodarczą i ponosi wydatki na zakup okularów korekcyjnych (soczewek wraz z oprawkami okularów) nie może zaliczyć ich do kosztów uzyskania przychodów.

W 2023 r. podatnik zwrócił się do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych. Podatnik wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą, świadcząc usługi w zakresie branży IT. Charakter pracy, którą wykonuje podatnik wymaga od niego spędzania większości swojego dnia przed ekranem komputera, co ujemnie wpływa na jego wzrok. Podkreślenia wymaga fakt, że przed rozpoczęciem świadczonych przez siebie usług, podatnik nie odczuwał problemów ze wzrokiem, dopiero rozpoczęcie pracy przed ekranem komputera zaczęło ujemnie wpływać na jego stan zdrowia, narażając go nie tylko na pogorszenie wzroku, ale również powodując szereg objawów takich jak bóle głowy, suchość oczu, a także uczucie zmęczenia. W celu ochrony wzroku przed szkodliwym działaniem ekranu komputera w trakcie świadczonych przez siebie usług, podatnik dokonał zakupu okularów korekcyjnych wraz z filtrem światła niebieskiego. Okulary mają być użytkowane przez podatnika tylko podczas wykonywania pracy, aby zmniejszyć uczucie zmęczenia, zredukować suchość oczu, a równocześnie zminimalizować ryzyko bólu głowy. Podatnik nie przewiduje, aby korzystał z okularów poza zakresem obowiązków zawodowych.

Podatnik mając wątpliwości w sprawie właściwej kwalifikacji ponoszonych wydatków do kosztów uzyskania przychodów, zadał pytanie, czy prowadząc działalność gospodarczą, w ramach której świadczy usługi w zakresie branży IT, może zaliczyć do podatkowych kosztów uzyskania przychodu zakup okularów korekcyjnych (soczewek wraz z oprawkami okularów).

Według stanowiska podatnika wydatki poniesione na zakup okularów korekcyjnych z filtrem światła niebieskiego można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. Po pierwsze, ich zakup nie będzie miał stricte osobistego charakteru, a po drugie przepisy ustawy o PIT nie wyszczególniają takiego kosztu jako niebędącego kosztem uzyskania przychodu w ujęciu podatkowym. Tym samym zakup przez podatnika okularów korekcyjnych z filtrem światła niebieskiego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej będzie odpowiadał wymogom stawianym przed kosztami uzyskania przychodów.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w wydanej interpretacji indywidualnej uznał stanowisko podatnika za nieprawidłowe. Organ interpretacyjny przypomniał, że z kosztów uzyskania przychodów zostały wyłączone wydatki, które są uwarunkowane stanem zdrowia konkretnej osoby. Wydatki na zakup okularów korekcyjnych mają na celu przede wszystkim ochronę stanu zdrowia podatnika. W przypadku powstania wady wzroku osoba fizyczna jest zmuszona do zakupu okularów korekcyjnych niezależnie do tego, czy prowadzi działalność gospodarczą, czy też nie. Toteż nadrzędny cel takiego wydatku jest uwarunkowany stanem zdrowia podatnika, tzn. wadą jego wzroku, która wymaga ochrony, a nie osiągnięciem przychodów z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Oznacza to, że zakup okularów korekcyjnych z filtrem światła niebieskiego należy uznać jako wydatek o charakterze osobistym, którego poniesienie jest niezależne od prowadzenia działalności gospodarczej.

Reasumując wydatek poniesiony przez podatnika prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą na zakup okularów korekcyjnych do pracy przy komputerze nie można zakwalifikować jako kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 22 ust. 1 ustawy o PIT.

Znak pisma: 0112-KDIL2-2.4011.283.2023.1.WS

TEMATY TYGODNIA

➡ Darowizna a ulga na sponsoring sportowy (CSR) cz. I

Czy przekazując darowiznę na sfinansowanie działalności sportowej można skorzystać z tzw. ulgi sponsoringowej. W ocenie Dyrektora KIS jest to niestety niemożliwe. Zastanówić się jednak należy czy wykładnia prezentowana przez fiskusa nie jest wykładnią zawężającą prawo do skorzystania z ulgi, wychodzącą poza literalne brzmienie przepisu.

BRZMIENIE PRZEPISÓW

Przypomnijmy, że zgodnie z art. 18ee ust 1 pkt 1 ustawy o CIT, podatnik uzyskujący przychody inne niż przychody z zysków kapitałowych może odliczyć od podstawy opodatkowania kwotę stanowiącą 50% kosztów uzyskania przychodów poniesionych m.in. na działalność sportową, przy czym kwota odliczenia nie może w roku podatkowym przekroczyć kwoty dochodu uzyskanego przez podatnika z przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych.

Jednocześnie ustęp 2 powołanego wyżej art. 18ee definiuje koszty uzyskania przychodów poniesione na działalność sportową wskazując, że za takie koszty uznaje się koszty poniesione na finansowanie:

- klubu sportowego, o którym mowa w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, na realizację celów wskazanych w art. 28 ust. 2 tej ustawy;
- stypendium sportowego;
- imprezy sportowej, niebędącej masową imprezą sportową, o której mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1466 i 1700).

STANOWISKO ORGANÓW

Organy podatkowe stoją na stanowisku, że koszty uzyskania przychodów poniesione na działalność sportową mogą być odliczane w ramach omawianej ulgi (50% odliczenia), o ile łącznie spełnione są dwa warunki, tj.:

1. są kosztami uzyskania przychodów (w świetle art. 15 i 16 ustawy o CIT), oznacza to że muszą spełniać następujące warunki:
 - zostały poniesione przez podatnika, tj. w ostatecznym rozrachunku muszą zostać pokryte z zasobów majątkowych podatnika (nie stanowią kosztu uzyskania przychodu podatnika wydatki, które zostały poniesione na działalność podatnika przez osoby inne niż podatnik),
 - są definitywne (rzeczywiste), tj. wartość poniesionego wydatku nie została podatnikowi w jakikolwiek sposób zwrócona,
 - pozostają w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą,
 - poniesione zostały w celu uzyskania, zachowania lub zabezpieczenia przychodów lub mogą mieć wpływ na wielkość osiągniętych przychodów,
 - zostały właściwie udokumentowane,
 - nie znajdują się w grupie wydatków, których nie uważa się za koszty uzyskania przychodów (art. 16 ustawy o CIT).
2. są kosztami wymienionymi w przepisach dot. ulgi sponsoringowej (art. 18ee ust.2 ustawy o CIT).

W ocenie organów, warunkiem skorzystania z ulgi jest m.in. to, aby poniesiony wydatek został zaliczony do kosztów uzyskania przychodów. Wydatki nie mogą więc np. przyjąć formy darowizny, gdyż wtedy nie są kosztem podatkowym, a w konsekwencji nie są również objęte ulgą.

W interpretacji indywidualnej z dnia 7 października 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.219.2022.2.PB Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał, że „w sytuacji, w której Wnioskodawca przekazuje/będzie przekazywał na rzecz Klubu Sportowego świadczenia rzeczowe, za które nie otrzymuje/nie będzie otrzymywał żadnych świadczeń wzajemnych - skorzystanie przez Wnioskodawcę z ulgi dla wspierających sport, kulturę i edukację, o której mowa w przepisie art. 18ee ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT nie jest/nie będzie możliwe. Poniesione przez Wnioskodawcę koszty w analizowanym przypadku nie stanowią kosztów uzyskania przychodów, w myśl art. 15 ust. 1 ustawy o CIT, z uwagi na wyłączenie zawarte w art. 16 ust. 1 pkt 14 ustawy o CIT. Skoro Wnioskodawca w związku z dokonywaniem na rzecz klubu świadczeń rzeczowych nie będzie uzyskiwał żadnych świadczeń wzajemnych to mając na względzie cytowany art. 16 ust. 1 pkt 14 ustawy o CIT, poniesione przez Wnioskodawcę tytułem tych świadczeń koszty stanowią będą darowiznę. Tym samym, skoro wydatki poniesione przez Wnioskodawcę na Klub Sportowy stanowią będą darowiznę, a ta natomiast nie może stanowić kosztów uzyskania przychodów, to Wnioskodawca nie będzie mógł skorzystać z ulgi dla wspierających sport, kulturę i edukację, o której mowa w przepisie art. 18ee ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT.”

TEMATY TYGODNIA

➡ Darowizna a ulga na sponsoring sportowy (CSR) cz. II

SPONSORING TO NIE DAROWIZNA

Organy podatkowe akceptują natomiast prawo do ulgi, jeśli wydatki ponoszone są w formie umowy sponsoringu właściwego lub umowy barterowej. Z umową sponsoringu właściwego mamy do czynienia, jeśli umowa zawarta między stronami przewiduje, że w zamian za przekazanie określonych środków pieniężnych, wartości rzeczowych lub świadczeń, sponsor otrzyma od podmiotu sponsorowanego ekwiwalentne świadczenie wzajemne o charakterze reklamowym. Sponsoring właściwy stanowi w istocie odpłatne nabycie usług reklamowych. Koszty sponsoringu właściwego stanowią wówczas w całości koszty uzyskania przychodów sponsora.

W interpretacji indywidualnej z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.627.2022.4.KK Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej czytamy:

„koszty poniesione przez Państwa na podstawie zawartej umowy sponsoringowej, zgodnie z którą Wnioskodawca przekazuje klubowi sportowemu ("Klub") określoną kwotę, a w zamian za przekazane środki pieniężne Klub świadczy na rzecz Wnioskodawcy usługi promocyjne, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ustawy o CIT. Niewątpliwie wydatki poniesione przez Wnioskodawcę mają przełożenie na osiągnięcie przychodów Wnioskodawcy - jako wydatki na cele reklamowe, promocyjne. Jak wynika z opisu sprawy ponoszone przez Państwa Spółkę wydatki na promocję (reklamę) w ramach Umowy sponsoringu mają przyczyniać się m.in. do rozpowszechniania informacji na temat Spółki oraz świadczonych usług i dostarczanych towarów, a także promowanie marki. Państwa Spółka uczestnicząc w sponsoringu sportu może być postrzegana, jako podmiot wspierający rozwój i promocję sportu.”

Ukształtowanie świadczenia na rzecz klubu sportowego w formie umowy sponsoringowej nie będzie jednak zawsze możliwe. Zasadniczo bowiem usługi reklamowe i marketingowe będą stanowiły działalność gospodarczą a nie wszystkie kluby sportowe mogą taką działalność prowadzić. Do prowadzenia działalności gospodarczej są uprawnione jedynie kluby sportowe wpisane do KRS do rejestru przedsiębiorców.

Tym samym w szczególności w sytuacji prowadzenia klubu sportowego w formie stowarzyszenia wpisanego do ewidencji starosty właściwego ze względu na siedzibę klubu (np. w formie uczniowskiego klubu sportowego) wątpliwa będzie możliwość zawarcia umowy sponsoringowej, gdyż taki klub nie może prowadzić działalności gospodarczej.

STRATEGIA CSR

Potencjalnie istnieje możliwość skorzystania z ulgi na sponsoring również w ramach działań w obszarze CSR (społecznej odpowiedzialności biznesu).

Społeczna odpowiedzialność biznesu to strategia zarządzania, zgodnie z którą przedsiębiorstwa w swoich działaniach dobrowolnie uwzględniają interesy społeczne, aspekty środowiskowe, czy relacje z różnymi grupami interesariuszy, w szczególności z pracownikami. Bycie społecznie odpowiedzialnym oznacza inwestowanie w zasoby ludzkie, w ochronę środowiska, relacje z otoczeniem firmy i informowanie o tych działaniach, co przyczynia się do wzrostu konkurencyjności przedsiębiorstwa i kształtowania warunków dla zrównoważonego rozwoju społecznego i ekonomicznego. CSR ma na celu budowanie pozytywnego obioru danego podmiotu w społeczeństwie. Zaufanie konsumentów, obywateli ma w przyszłości przełożyć się na osiągnięcie celów finansowych, a więc powiększenie przychodów. Realizacja celów CSR nie następuje zatem przez sam wydatek ale przez zbudowanie wizerunku podmiotu, który przełoży się na skutki finansowe (porównaj: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji z dnia 4 października 2022 r., sygn. 0113-KDIPT2-1.4011.641.2022.1.AP).

Podatnik chcący udokumentować swoje działania w tym zakresie powinien jednak dysponować opracowaną strategią i planem działania w zakresie CSR a także informować o tych działaniach w mediach/mediach społecznościowych. Tym niemniej należy wskazać, że działania w zakresie CSR są często kwestionowane przez organy podatkowe - tym samym nawet w przypadku dysponowania opracowaną strategią i planem działania w zakresie CSR a także informowania o działaniach w tym zakresie podatnik powinien zabezpieczyć się uzyskując potwierdzenie swojego stanowiska w postaci interpretacji indywidualnej.

TEMATY TYGODNIA

➡ Darowizna a ulga na sponsoring sportowy (CSR) cz. III

CZY WYKŁADNIA PREZENTOWANA PRZEZ ORGANY JEST PRAWIDŁOWA?

Należy jednak zadać sobie pytanie czy wykładnia prezentowana przez fiskusa uzależniająca możliwość odliczenia wydatków w ramach ulgi sponsoringowej od spełniania przez te wydatki warunków uznania za koszty uzyskania przychodów (w świetle art. 15 i 16 ustawy o CIT), w sposób nieuprawniony rozszerza warunki do skorzystania z ulgi i wychodzi poza literalne brzmienie przepisu. Co prawda powołany wyżej art. 18ee wskazuje na możliwość odliczenia od podstawy opodatkowani kwoty stanowiącej 50% kosztów uzyskania przychodów poniesionych na działalność sportową. Jednak jednocześnie w ustępie 2 stanowiącym *lex specialis* do art. 15 i 16 ustawy o CIT zdefiniowano jak należy rozumieć koszty uzyskania przychodów poniesione na działalność sportową wskazując, że są to koszty poniesione na finansowanie klubu sportowego, stypendium sportowego czy imprezy sportowej, niebędącej masową imprezą sportową. Tym samym należy uznać, że koszty uzyskania przychodu na działalność sportową zostały zdefiniowane w ustępie 2. Pamiętajmy, że zgodnie z łacińską paremią *lex specialis derogat legi generali* normę prawną o większym stopniu szczegółowości należy stosować przed normą ogólniejszą. W konsekwencji art. 18ee ust 2 powinien mieć pierwszeństwo przed art. 15 i 16 ustawy o CIT.

Przepisy mówią o kosztach poniesionych na „finansowanie” sportu i dodatkowo definiują koszty uzyskania przychodu i wskazują na czym to finansowanie ma polegać. Celem ulgi sponsoringowej było wprowadzenie nowej zachęty podatkowej, mającej na celu wsparcie określonych dziedzin życia społeczno-gospodarczego w tym sportu. Sposób wykładni przepisu prezentowany przez fiskusa w tym nacisk na warunek ekwiwalentności nijako zmusza sportowców i kluby sportowe do prowadzenia własnej działalności reklamowej czy marketingowej. Ponadto wyklucza część podmiotów z możliwości otrzymania wsparcia dającego preferencje podatkowe. Preferencją nie zostaną bowiem objęci wspierający kluby uczniowskie, młodych rokujących, lecz jeszcze nieznanymi sportowców, powstaje bowiem pytanie jakie świadczenie reklamowe miałyby otrzymać przedsiębiorca wspierający np. młodego nieznanego jeszcze sportowca.

Tym samym istnieją argumenty przemawiające za obroną stanowiska, że sponsor może odliczyć 50 proc. wydatków na wsparcie danego podmiotu niezależnie od tego, czy uzyskuje jakiegokolwiek świadczenie wzajemne.

Tym niemniej wobec niekorzystnego stanowiska organów pozostaje walka o zmianę wykładni przed sądem lub korzystanie z rozwiązania aprobowanego przez fiskusa tj. przekazywanie finansowania w ramach zawieranych umów sponsoringowych.

Autor:

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

Doradca Podatkowy

agnieszka.fijalkowska-wocial@ltca.pl

Szkolimy się z LTCA

W najbliższym czasie mamy przyjemność spotkać się z Państwem na:

WEBINARACH

21/07	METODY UWIERZYTELNIENIA PODMIOTÓW KORZYSTAJĄCYCH Z KSEF Kajetan Kubicz / Urszula Mazurek	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>
25/07	ROZLICZANIE WYJAZDÓW SZKOLENIOWYCH Paweł Ziółkowski	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>
27/07	PODATKOWE PODSUMOWANIE MIESIĄCA - LIPIEC 2023 Marcin Zarzycki	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>

SZKOLENIA

19/07	VAT W BRANŻY DEWELOPERSKIEJ Daniel Więckowski	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>
26/07	CIT W BRANŻY DEWELOPERSKIEJ Grzegorz Niebudek	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>
31/07	ROZLICZANIE KRAJOWYCH I ZAGRANICZNYCH PODRÓŻY SŁUŻBOWYCH Paweł Ziółkowski	<u>ZAPISZ SIĘ!</u>

LTCA

ADWOKACI I DORADCY PODATKOWI

Zapraszamy do kontaktu

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca podatkowy
tel.: 504 147 871
e-mail: marcin.zarzycki@ltca.pl

Urszula Zielińska

Doradca podatkowy
tel.: 790 366 460
e-mail: urszula.zielinska@ltca.pl

Tomasz Krasniewski

Konsultant Podatkowy
e-mail: tomasz.krasniewski@ltca.pl

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz sp.k.
ul. Miodowa 1, 00 - 080 Warszawa
e: biuro@ltca.pl
t: 795-000-007

www.ltca.pl
www.akademialtca.pl